

Sosedov Pavelček.

Spisal *Simon Palček.*

Náš sosed ima troje otrok: dva dečka in eno deklico. Joško je najstarejši. Dorastel je že vsakdanji šoli in je sedaj v prodajalnici, da se izuri za trgovca. Minka hodi v četrty razred, in vse kaže, da bo kdaj pametna gospodinja. A najmlajši je Pavelček. Na sv. Pavla dan je dovršil tretje leto, ali junak vam je, da ga je veselje videti.

Ko bi vam ga mogel opisati!

Pa začnimo na vrhu!

Laske ima svetle, dokaj goste in kodraste. Ličece mu je nežno, prikupno. Oko mu gori kot zvezdica in te gleda tako prijazno in vdano, da moraš imeti rad tega ljubkega junačka! Ali takrat, ko se naberó rdeče ustnice v tisti nepopisno presrčni nasmeh, ko se izdolbeta v mehkih, rdeče nadah-njenih ličecih oni jamici in ko se zablišče prvi Pavelčkovi zobki, ki so ga stali toliko solzá in bolečin, takrat bi človek kar pozobal to srčkano otroče!

Ha, da je iz cukra!

Pa da nima mamice!

Joj, to bi mi dali z loparjem, če bi jim vzel Pavelčka. Saj ga imajo vendar tako radi!

Toda dalje!

Podbradek mu je lepo zalit, a v telescu je krepak, čvrst, zdrav. Kaj bi ne bil, saj se mu godi tako dobro! Mleka ima in v njem ukuhanega riža in sladke kaše, kolikor si poželi njegov lačni želodček. Ej, pa ga časih nabaše, da je kaj! No, in takrat je treba nekoliko na izprehod. Ali Pavelček stopa prav počasi in široko ter se guglje na levo in desno. Kadar mu je hoje dosti, kar počene sredi sobe. Ha, ha! Mamica že vedo, kaj to pomeni! Spančkal bi rad Pavelček. In mamica ga lepo razpravijo, da mu ostane sama srajčka in da si ne pomečka obleke, ter ga polože v zibel.

Pavelček kmalu prav sladko zaspančka . . .

In ko bi videli, kako mu časih v spanju zaigra okolo usten oni ljubeznivi, srečni nasmeh! Kdo ve, če ne gleda v zlatih sanjah angelčke, če ne objema mamice, če se ne ziblje na očetovem kolenu, ali če se ne igra z Joškom in Minko. Aha! Glejte ga! Zdaj-le je zategnil ustnice, kakor da bi kaj srebal. No, ali se mu lahko ne sanja, da pije mleko?

Tako je! Dognana stvar je, da je sosedov Pavelček prav srečen in zadovoljen.

A otrok je otrok! In tako je tudi Pavelček časih siten, da Bog pomagaj! Veste, ko bi ne bil še tako majhen, pa bi vzeli mamica brezovko. Ali kaj hočemo! Pavelček je še otrok, in neusmiljeno zajoka, če mu le prst pokažeš. E, pa to je tudi res, da so Pavelčkova mamica predobri.

In Pavelček je siten! Kar iz čistega miru, pa je siten kot muha.

Mati vprašajo: »Pavelček, boš jedel?«

A Pavelček zapoje: »Be-be-be!«

Mati vprašajo: »Pavelček, greš spančkat?«

A Pavelček zapoje: »Be-be-be!«

Mati vprašajo: »Pavelček, kaj pa hočeš?«

A Pavelček zapoje: »Be-be-be!«

Nekoč jo je pa izkupil! — Ko se mu je zdelo bečanja dovolj, poprosi mamico: »Mama, aja, aja!«

Mamica ga lepo razpravijo in polože v zibel. Ali niso se še dobro obrnili od njega, že zavpije Pavelček: »Mama, dol, dol!«

In dobra mamica ga dvignejo v naročje in posade na tla.

Sosedovi pa imajo tudi muco. Lepa je in prebrisana. Zna srebat mleko, jesti klobase in loviti miši.

In gledala je iz kota sitnega Pavelčka in si je nemara dejala: »Če nečes ležati ti, bom pa jaz!« In kakor bi trenil — skok! — pa je ležala prav zložno in zadovoljno navihana muca na mehki pernici v Pavelčkovi zibelki.

»Hoho!« si misli Pavelček, »tako se pa nisva zmenila!« Zravna se pokonci, priraca do zibelke in zavpije: »Muca, sc, sc!« Ali muca leži trdovratno. »Muca, plavim, sc, sc!« ukazuje Pavelček.

Ali muca leži in leži.

In Pavelček pravi: »Muca, sc! Vlnu, vlnu!« In upre se z vso silo v zibelko, da bi jo prevrnil. Pa kaj bo sirota! Napenjal se je in napenjal, a zibelke ni prevrnil, in muca je lepo ležala in gledala nekako zasmehljivo ubogega Pavelčka.

Mati pa so stali na pragu in so se prav srčno smejali.

In Pavelček se je začel neusmiljeno jokati: »Mama, oj, dlaga mama! — Muca, sc, sc! . . .«

Končno se je usmili mamici. Zapodili so muco z ležišča ter položili nanje Pavelčka, ki je kmalu zaspal . . .

In v spanju je iztezal ročice in nožice. Nemara se mu je sanjalo o muc, kako jo preganja iz tople zibelke.

Da, da, tak je našega soseda prijaznonagajivi Pavelček!

Tam, tam . . .

*Tam, tam
na pisani loci
zbrani pri igri so
naši otroci.*

*Smeje nad njimi se
solnce rumeno,
smeje pred njimi se
polje zeleno.*

*Ptičke vesele,
cvetke dehteče
njih veselijo
mlade se sreče!*

*Pomlad je danes
prišla iz raja:
Tu med otroki
se izprehaja.*

*Hej, to je smeh,
to so dovtipi:
Z deco vsigravajo
rajski se hihi . . .*

Fran Žgur.

